గమనం మధురం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

రాజి

గ్రీష్మ ఋతువు - 2000

సమ్మర్ హాలీడేస్ మొదలవ్వటంతో యూనివర్సిటీలో ఉన్న కాఫీ షాపుకు అంతగా వ్యాపారం లేదు. దానితో వ్యాపార గంటలు కుదించారు. పైగా పిన్నివాళ్ళ పిల్లలకు కూడా సెలవలు కావటంతో రాజి అవసరం ఇంట్లోనే ఎక్కువ ఉండటంతో యూనివర్సిటీకి వెళ్ళటం తగ్గించింది.

అమెరికా వచ్చి నాలుగు సంవత్సరాలయ్యింది. ఇండియాలో ఉన్నప్పుడు ఎవరైనా అమెరికా గురించి చెపితే అది ఒక రంగుల ప్రపంచంలా ఉండేది. అందమైన ఇళ్ళు, పెద్దకార్లు, డాలర్లను మార్చి రూపాయిలను విరజిమ్మే వారి దర్జా అంతా మిరుమిట్లు గొలుపుతుండేది.

ఏమోలే తన జీవితమే ఇలా అయిపోయిందేమో. నాలుగేళ్ళుగా ఏమి సాధించింది తను. దగ్గరి బంధువులే ఇలా పనిమనిషిలాగా తీసుకురావటమేంటి? ఎదిరించే ధైర్యం లేదు. తనూ అంతే పిరికితనంతో వీళ్ళ ఇంట్లో ఇలా ఉండిపోయింది. అమ్మ అన్నట్లుగా, ఏదో వంకతో ఇంట్లోనే ఉంచుకున్నారు కదా బ్రతుకు రోడ్డున పడలేదని సంతోషించాలా?

చిన్నప్పటినుండి ఆర్థిక పరమైన ఇబ్బందులు, సర్దుకుపోవటం, కష్టాలు, సమస్యల మధ్య పెరిగి ఒక రకమైన ఆత్మనూన్యతకు గురైంది రాజి మనస్సు. తనను తాను కించపరచుకోవటం, తనలోనే ఏదో లోపం ఉందనుకోవటం, నా కర్మ ఇంతేలే అన్న కృంగుబాటు. ఇలా ఉండటం నచ్చలేదు కానీ అందులోనుండి ఎలా బైటపడాలో తెలియదు, వీసా మార్పించుకునే మార్గాలు వెతుకుదామన్నా భయమే, పిన్ని బాబాయికి తెలిస్తే ఏమనుకుంటారో అని. కెఫేలో పనిచేస్తానని ఎలా అడిగిందో అని తనమీద తనకే ఆశ్చర్యం. ఆ వచ్చే డబ్బులతో చాలా పొదుపుగా తనకు ఇక్కడ కావాల్సిన బట్టలు, బూట్లు కొనుక్కుంది, వీలైనంత వరకు దాస్తుంది. పిన్ని బాబాయి కూడా ఈ ఉద్యోగం మొదలు పెట్టకముందు ఏమీ డబ్బులు ఇచ్చేవారు కాదు, కావల్సిన బట్టలు కొన్నారు, ఇంట్లో ఖర్చు ఇంకేమి ఉంటుంది.

అమెరికా వచ్చాక తనకంటూ దొరికిన మొట్టమొదటి స్నేహితురాలు అనిత. తనతో మాట్లాడుతుంటే చాలా ఆత్మీయంగా ఉంటుంది. ఈ సెలవల్లో కలవలేక పోవటం వెలితిగా ఉంది. ప్రియ కూడా మంచి అమ్మాయే కానీ ఎందుకో తన దగ్గర చనువు ఏర్పడలేదు. తను నిక్కచ్చిగా మాట్లాడే విధానం ఎందుకో భయం వేస్తుంది అనుకుంది రాజి.

"రాజీ రేపు లంచ్‌కు ఓ నాలుగు ఫామిలీలను పిలిచాను. ఏమి వంటలు చేద్దాం" వాణి మాటలకు ఆలోచనలనుండి బైటపడింది రాజి.

వాణిలో ఒక ప్రత్యేకత ఉంది, ఎలాంటి పరిస్థితుల్లోనూ కూడా కోపంగా అరవటం కానీ తీవ్రంగా మాట్లాడటం కానీ చెయ్యదు. చాలా నాజూకుగా తెలివిగా మాట్లాడుతుంది, పని అప్పచెపుతుంది.

"స్వీట్సు ఏమన్నా ఇవాళే చెయ్యమంటారా పిన్ని" ఏమేమి వంటలు చెయ్యాలో లిస్ట్ వాణి ఇచ్చాక అడిగింది రాజి.

"ఇవాళే చేసేద్దాం"

"సర్లెండి నేను వెళ్ళి కూరగాయలు తీసుకుని వస్తాను"

షాపింగ్ చేస్తూనే ఇంట్లో పనులన్నీ ఎట్లా పూర్తి చెయ్యాలో అన్నీ ప్లాను చేసుకుంది రాజి. రేపు లంచ్ దాకా ఊపిరి ఆడదు. నాలుగేళ్ళు అయ్యింది అమ్మను చూసి. ఈ మధ్య మరీ అనిపిస్తుంది. పోయినసారి ఫోను చేసినప్పుడు అమ్మకు జాండీస్ వచ్చి కాస్త తగ్గుముఖం పట్టిందని అక్క చెప్పింది. ఫోనుకూడా రెండు నెలలకు ఒకసారి చేస్తుంది. ఫోను బిల్లు ఎక్కువ అవుతుందని బాబాయి ఏమన్నా అనుకుంటారేమో అని కాలింగ్ కార్డుతోనే చేస్తుంది.

అమ్మకు సుస్తీ చేసినప్పుడు తనమీద బాగా బెంగపెట్టుకుని కలవరించేదంట. పోనీ అమెరికాలో మంచి ఉద్యోగం చేస్తుంటే ఎలాగోలా అమ్మను తన దగ్గర పెట్టుకునేదేమో. పెళ్ళీ పెటాకులు లేకుండా ఒంటరిగా మిగిలిపోతావ అని గోల. ఇండియా వచ్చెయ్యి మనకు తగ్గ సంబంధం ఏదో చూస్తాను అని ఆరునెలలుగా ఒకటే పోరాడుతుంది. పోయినసారి ఫోను చేసినప్పుడు చిన్న నాయనమ్మ అనసూయతో వాపోయింది తల్లి.

ఇంటికి వెళ్ళగానే "లడ్డూలు చేద్దాం ఇవాళ. పిల్లలు ఇంట్లో కూడా తింటారు" అనసూయమ్మ అంది.

"అలాంటివన్నీ మీరు చూసుకోండత్తయ్య. రాజి చేస్తుంది. నాకు రావు ఆ వంటలు" అన్నది వాణి.

అమెరికాలో ఈ నాలుగు సంవత్సరాల నుండి ఉన్నందుకు పెద్దావిడ హయాంలో మన సాంప్రదాయపు వంటలన్నీ బాగా నేర్చుకుంది రాజి. పచ్చళ్ళు, పొడులు, స్వీట్లు ఒకటేమిటి అన్నీ నేర్పించింది ఆవిడ. కొడుకూ, కోడలు రాజిని ఇలా వాడుకోవటం నచ్చకపోయినా, ఉన్నంతసేపు తన సోదంతా ఓపికగా వినే ప్రాణిదొరికినందుకు ఆవిడకూ ఆనందంగానే ఉంది. ఇంట్లో మిగతా వాళ్ళు అవసరం ఉన్నంతవరకే మాట్లాడతారు. కానీ ప్రత్యేకంగా ఈవిడ దగ్గర కూర్చుని కబుర్లు చెప్పరు. పైగా ఆవిడకు కాస్త ఓపిక ఉన్న రోజున రాజిని అడిగి దగ్గర్లోని సాయిబాబాగుడికి భజనకు వెళుతుంది. దానితో అనసూయమ్మకు కూడా రాజి ఉండటం నచ్చింది.

రాజి వాళ్ళ అమ్మ, కూతురు పెళ్ళిగురించి కన్నీళ్ళు పెట్టుకున్నప్పటినుండి అనసూయమ్మకు కూడా లోలోపల పీకుతుంది. పోనీ ఇక్కడే ఏదన్నా సంబంధం చూద్దామా అని. కొడుకూ కోడలుతో ఒకటికి రెండుసార్లు చెప్పింది రాజి లేకుండా చూసి.

"ఏమన్నా చీరకట్టుకో రాజి ఇవాళ" పనులన్నీ అయిపోయాక వంటిల్లు అంతా శుభ్రం చేసి మళ్ళీ స్నానం చెయ్యటానికి వెళుతున్న రాజితో చెప్పింది వాణి.

"సరే పిన్ని" ఏంటి ఎప్పుడూ లేనిది ఇంత ప్రత్యేకంగా చెపుతుంది అనుకుంది. రాజి కూడా అనసూయమ్మ గదిలోనే ఉంటుంది. ఆవిడ మందుల దగ్గరనుండి భోజనం వరకు అన్నీ చాలా శ్రద్ధగా చూసుకుంటుంది. ఏమాటకామాటే ఆవిడ కూడా వెనకటి బంధాలవలన కాబోలు రాజి అంటే ఆపేక్షగానే ఉంటుంది. వాణివి పాత చీరలు రాజికి ఇప్పించింది. ఎటూ అమెరికాలో అంతగా కట్టుకునే అవకాశం రాదుకదా.

స్నానం చేసి జడవేసుకుంటున్న రాజిని చూస్తూ "వయస్సు తగ్గట్లు కొంచెం పుష్టిగా ఉంటే బాగుంటుంది. కానీ పల్చటి పుటక తల్లిలాగానే. చామనఛాయ అయినా మొహం బాగానే ఉంటుంది" అని అనుకుంది.

"నానమ్మ అందరూ వచ్చే టైం అయిందేమో, మిమ్మల్ని సోఫా దగ్గరకు తీసుకు వెళ్ళనా లేక తరవాత వస్తారా?"

"వస్తాలే ఇప్పుడే ప్రొద్దుటనుండి రూంలోనే ఉండిపోయా"

"చెపితే వినిపించుకోకుండా నిన్న లడ్డూలు చుట్టారు. అంతసేపు అలా కూర్చునేసరికి నడుము పట్టేసి రాత్రంతా బాధపడ్డారు కదా" మృదువుగానే కోప్పడింది రాజి.

అనసూయమ్మ చెయ్యిపట్టుకుని నెమ్మదిగా నడిపిస్తూ ముందు గదిలోకి తీసుకొచ్చింది రాజి. ఆవిడ గది మొదటి అంతస్తులోనే ఉంటుంది.

85 ఏళ్ళ వయస్సులో కూడా ఆరోగ్యంగానే ఉంటుంది ఆవిడ. కీళ్ళనొప్పులు తప్పితే ఏ రకమైన అనారోగ్యం లేదు ఆవిడకు. కానీ సంవత్సరం క్రితం బాత్రూంలో కాలు జారిపడిన తర్వాత విరిగిన తొంటి ఎముక తిరిగి అతుక్కోటానికి చాలా సమయమే పట్టింది. అందుకే రాజి జాగ్రత్తగా చెయ్యి పట్టుకుని నడిపిస్తుంది.

మొత్తం నాలుగు ఫ్యామిలీలు వచ్చారు. వాళ్ళకు అపిటైజర్లు అన్నీ టేబుల్ మీద సర్దింది రాజి. వచ్చిన వాళ్ళల్లో ఇద్దరికి రాజి బాగానే పరిచయం. దగ్గరకు వచ్చి పలుకరించారు.

"ఇండియా వెళ్ళాలని లేదా రాజి. వచ్చి చాలా ఏళ్ళు అయ్యింది కదా. మూడేళ్ళకు ఒకసారన్నా వెళ్ళకపోతే ఏమీ బాగోదు నాకు" అంది పావని.

"నా వీసాతో ఇండియా వెళితే ఇక రావటానికి కుదరకపోవచ్చంట. ఏమి చెయ్యాలో మరి" కొంచెం బెంగగా అంది రాజి.

"పిల్లలు అందరూ బేస్‌మెంట్‌లో ఉన్నారు, వెళ్ళి పిలుచుకురా రాజి. స్నాక్స్ తిని వెళతారు" చెప్పింది వాణి.

వాణికి ఇద్దరు బాబులు. పెద్దబాబు పదవ తరగతి, రెండవ బాబు ఆరు చదువుతున్నారు. వచ్చిన వాళ్ళ పిల్లలతో కలిపి మొత్తం ఎనిమిది మందిని పిలుచుకువచ్చి, వాళ్ళందరికి ఏమేమి కావాలో ప్లేటులో పెట్టుకోవటానికి సాయం చేసింది.

"నానమ్మా మీకు ఆలస్యం అవుతుందేమో వీళ్ళతోపాటు భోజనం చెయ్యటానికి ఆగారంటే, ఇప్పుడే స్నాక్స్ తీసుకున్నారు. వెంటనే భోజనం చెయ్యరు కదా. మీకు ప్లేటులో పెట్టి తెచ్చి ఇస్తాను, సరేనా?"

"సర్లే ఇచ్చెయ్యి. ఎందుకో నీరసంగా ఉంది ఇవాళ. కొంచెం పెట్టు, తినాలని కూడా లేదు."

ప్లేటులో అన్నం అన్ని కూరలు కొంచెం కొంచెం సర్ది, ఆవిడ కూర్చున్న చోటే చిన్న టేబుల్ లాగి ప్లేటు దానిమీద పెట్టింది రాజి.

"కొంచెమే పెట్టాలే నానమ్మా. అన్ని కూరలు రుచి చూస్తారని తలా ఒక స్పూన్ పెట్టాను."

అందరూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కూర్చున్నారు. వచ్చిన వాళ్ళందరూ రాజికి తెలిసిన వాళ్ళే, ఒకాయన ఎవరో ఎప్పుడూ చూడలేదు. వాళ్ళంతట వాళ్ళు పలుకరిస్తే కానీ మాట్లాడదు రాజి. మనస్సులో ఏదో జంకు, తన స్థానం కాదు అనిపిస్తుంది. వాణి ఎప్పుడూ కట్టడి చెయ్యలేదు అయినా రాజికే బెరుకు. వాళ్ళ ఖరీదైన చీరలు, నగలు, వాటి గురించిన సంభాషణలు - ఇవన్నీ మరింత ఆత్మనూన్యతకు గురి చేస్తాయి రాజిని.

భోజనాలు చేస్తున్నప్పుడు వాణి ఆ కొత్తవ్యక్తిని పరిచయం చేసింది రాజికి. వేణు అని దెవాన్ స్ట్రీట్‌లో ఒక ఇండియన్ గ్రోసరీ స్టోర్ ఉందంట. అందరూ భోజనాలు చేసి, టీ తాగి వెళ్ళిపోయేసరికి దాదాపు సాయంత్రం ఐదు అయ్యింది. కిచెన్ మొత్తం క్లీన్ చేసి బైట తోటలోకి వచ్చి కూర్చుంది. ఆగష్టు నెల కావటంతో ఎండ తీవ్రంగానే ఉంది. ఇంకో మూడు వారాల్లో కాలేజి తెరుస్తారు. అనిత, ప్రియ ఎలా ఉన్నారో, వాళ్ళ కేంటిలే బాగా చదువుకుంటున్నారు. దానికి తగ్గ ఉద్యోగం చేసుకుంటున్నారు, తనలాంటి నష్టజాతకం ఎవ్వరికీ ఉండకూడదు. స్టీవ్ అంటే చాలా ఇష్టమని అనిత ఓసారి చెప్పింది. పెళ్ళిచేసుకుంటారా వాళ్ళు? అనిత వాళ్ళ ఇంట్లో ఒప్పుకుంటారా తెల్ల అబ్బాయిని పెళ్ళి చేసుకోటానికి? కానీ అనిత చాలా మంచిది. తను కోరుకున్నవాడితో జీవితం హాయిగా గడచిపోవాలి.

"రాజి లోపలకు రా కొంచెం మాట్లాడాలి" వాణి పిలిచింది.

అనసూయమ్మకూడా మధ్యాహ్నపు నిద్ర అయిపోయి, సోఫాలో కూర్చుంది వరప్రసాద్ పక్కన.

"ఏమైందబ్బా?" అని అనుకుంటూ వెళ్ళి సోఫాలో కూర్చుంది రాజి.

"ఇందాక పార్టీలో పరిచయం చేశాను వేణు అని గుర్తుందా? ఆయనకు నిన్ను ఇచ్చి పెళ్ళి చేస్తే బాగుంటుందని మా అభిప్రాయం" మొదలు పెట్టింది వాణి.

ఉలిక్కిపడింది. వేణూనా? పెద్దగా ఉన్నాడు పైగా ఓ పాప కూడా ఉన్నట్లుంది. అయోమయంగా చూసింది అందరివైపు.

అనసూయమ్మ నెమ్మదిగా నచ్చచెపుతున్నట్లు మొదలుపెట్టింది. "ఎక్కువ కాలం నువ్వు ఈ వీసాతో ఉండలేవంటమ్మా. ఇండియా తిరిగి వెళ్ళి ఏం చేస్తావు? మీ అమ్మవల్ల అవుతుందా నీకు పెళ్ళి చెయ్యటం? ఇక్కడ సిటిజన్‌ని పెళ్ళి చేసుకుంటే నువ్వు కూడా సిటిజన్‌వి అయిపోతావు. మీ అమ్మ కూడా చాలా బెంగ పెట్టుకుంది నీ పెళ్ళి గురించి, నీకా దాదాపు 27 ఏళ్ళు. వేణు మంచివాడని అందరూ అంటున్నారు. నిజమే రెండో పెళ్ళివాడు. ఇద్దరు పిల్లలు. బాబు పుట్టాక ఏదో సుస్తి చేసి భార్య చనిపోయిందంట. మీ ఇద్దరికి ఓ పదేళ్ళు వయస్సు తేడా ఉంది కానీ ఆలోచించు కట్నాల గోల లేదు. ఆర్థికంగా బాగానే ఉన్నాడు. ఇంకేం కావాలి?"

రాజి మాట్లాడకపోవటం చూసి వాణి కుమార్ చేతిని పొడిచింది మాట్లాడమని.

"రాజి నీ మంచి కోరి చెపుతున్నాం. నీకు నీ వీసా స్టేటస్ సంగతి తెలుసు కదా. తెలిసిన లాయర్‌తో ఇన్నాళ్ళు నీ వీసాని రకరకాలుగా మార్పించి తిప్పలు పడ్డాం. ఇదంతా నీకు సాయం చెయ్యాలనే కదా. కానీ ఆయన కూడా చెప్పేశారు నువ్వు అమెరికా ఉండాలంటే ఇదొక్కటే మార్గమని. నిజం చెప్పాలంటే నువ్వు చాలా అదృష్టవంతురాలివి కాబట్టే వేణు నిన్నుకూడా ఇష్టపడ్డాడు. అతను ఇప్పుడు ఇండియా వెళ్ళి పెళ్ళి చేసుకుంటా అంటే, క్యూలు కడతారు అమెరికా సంబంధం అని. కట్నం ఏమీ అడగకుండా, మా మీద నమ్మకంతో, మీ ఇంటి పరిస్థితిని అర్థం చేసుకుని ఒప్పుకున్నాడు. రెండో పెళ్ళి అయితే ఏమైందంటా? ఇంతకంటే మంచి సంబంధం నీకు చచ్చినా రాదు. రాత్రికి మీ అమ్మతో మాట్లాడుదాం."

రాజికి ఏమీ అర్థంకావటంలేదు. పెళ్ళి గురించి ఇప్పటిదాకా ప్రత్యేకంగా ఆలోచించకపోయినా, ఏ రకమైన ఆశలు కోర్కెలు లేకపోయినా ఎందుకో వేణుని పెళ్ళి చేసుకోటానికి మనస్కరించలేదు. ఇందాకటినుండి అతని మొహం ప్రవర్తన గుర్తు తెచ్చుకోటానికి ప్రయత్నిస్తుంది. అతని కూతురికి ఎనిమిది తొమ్మిదేళ్ళు ఉంటాయేమో. పిల్లవచ్చి ఏదైనా అడుగుతుంటే విసుక్కోవటం, ఆ పాప మిగతా వాళ్ళతో ఆడుకునేటప్పుడు పేచీలు పెట్టటం గమనించింది.

తల్లిలేక, తండ్రి పట్టించుకోక పాప మొండిగా తయారయ్యిందేమో. కేవలం తన పిల్లలను చూసుకోటానికి పెళ్ళి చేసుకుంటున్నాడని అర్ధం అయ్యింది. జీతం, భత్యం, ప్రేమ ఆప్యాయత ఏమీలేని ఒక ఆయా వంటమనిషిలాగా తను ఈ ఇంటినుండి ఆ ఇంటికి ఏమీ తేడాలేదు. వారం రోజులు రకరకాల మాటలు జరిగిపోయాయి. అందరి మధ్య ఇందులో రాజి ప్రమేయం కానీ అభిప్రాయం కానీ ఏమీలేదు. రాజి తల్లి చాలా సంతోషించింది. పెళ్ళి మాత్రం ఇండియాలో చేస్తే తన కళ్ళారా కూతురి పెళ్ళి చూసుకుంటానని బ్రతిమిలాడింది. లాయరుతో మాట్లాడి, ఇక్కడ ఎంగేజ్‌మెంట్‌లాగా చేసుకుని, ఇండియాలో పెళ్ళి చేసుకోవాలని నిర్ణయించారు.

రాజికి తన మనస్సులోని సంఘర్షణ ఎవరితో చెప్పుకోవాలో అర్ధంకాలేదు. అందరూ ఆనందంగా ఉండటంతో, రాజి మౌనాన్ని అంగీకారంగా తీసుకున్నారు. రాజి తన తల్లితో చెపుదామని ఫోన్ చేసింది ఇంట్లో ఎవ్వరూ లేని టైంలో. కానీ ఆవిడ ఆనందంతో తబ్బిబ్బు అవ్వటం, పైగా వరప్రసాద్ తండ్రి స్థానంలో నిలబడి ఈ సంబంధం కుదర్చటం గురించి చెపుతుంటే మాట్లాడబుద్ది అవ్వలేదు.

ఓ రోజు మొహమాటం వదిలించుకుని అనితకు ఫోన్ చేసింది.

"ఎలా ఉన్నావు రాజి. నేనే అనుకుంటున్నా నీకు ఫోన్ చేద్దామని ఆఫీస్‌లో పని ఎక్కువైంది. సాయంత్రం కూడా లేట్ అవుతుంది" నవ్వుతూ అడిగింది అనిత.

"నాదేముందిలే అనిత. అక్కా బావా బాగున్నారా?"

"అంతా బాగున్నారు. ఏం చేస్తున్నావు ఈ సెలవల్లో, ఇంకా ఎంతపని నెత్తిన వేసుకున్నావు. ఇంకో రెండు వారాల్లో వచ్చేస్తా చికాగో"

"మీరు తిరిగి వచ్చేసరికి నేను ఉండను అనిత. రెండువారాల్లో నేను ఇండియా వెళ్ళిపోతున్నాను. నిన్న నా ఎంగేజ్‌మెంట్ అయ్యింది. ఇండియాలో పెళ్ళి. తిరిగి వీసా మార్చుకుని నేను వచ్చేసరికి ఎన్నాళ్ళు పడుతుందో తెలియదు."

"పెళ్ళి కుదిరితే ఇంత నిదానంగా చెపుతావేంటి? నువు మరీనూ.. ఎవరతను? ఎక్కడుంటారు? చెప్పు చెప్పు తొందరగా.

రాజి తన కథ అంతా చెప్పింది.

"ఒక్కసారి కూడా అతనితో మాట్లాడలేదా? అలా ఎలా ఒప్పుకున్నావు రాజి. నీకంటే పదేళ్ళు పెద్ద అంటున్నావు. అసలు భార్య ఎలా చనిపోయిందో కనుక్కున్నావా?" ప్రశ్నల వర్షం కురిపించింది.

"లేదు అనిత, అతని గురించి ఏమీ తెలియదు. అందరూ నేను చాలా అదృష్టవంతురాలినని మాట్లాడుతుంటే ఎలా ఎదురు చెప్పేది? చాలామంది ఆడపిల్లలు నాలానే ఉంటారు అనిత. కట్నం ఇవ్వకుండా మన దేశంలో పెళ్ళిళ్ళు కావు. నాకు ఇచ్చే స్థోమత లేదు. మాలాంటి వాళ్ళకు కలలు కనే అర్హత లేదు"

"నీలో అదే నాకు నచ్చనిది. ఎందుకు నీలో నువ్వే కుంచించుకుపోతావు? నిన్ను నువ్వు తక్కువ చేసుకోకు ప్లీజ్"

"ఏం చెయ్యనో చెప్పు అనిత. అమ్మకు చూడు ఎంత స్థిమితంగా ఉందో ఇప్పుడు. నానమ్మ కూడా మంచి సంపాదన ఉంది ఇద్దరు పిల్లలు ఉంటే ఏంటి అని చెపుతుంది."

"నీకు చెప్పలేను రాజి. ఏది ఏమైనా నీ పెళ్ళికి రాలేను కానీ ఒక్కటే చెప్పగలను. ధైర్యంగా ఉండటం నేర్చుకో. అతను మంచివాడు, నిను బాగా చూసుకునేవాడు అవ్వాలని కోరుకుంటున్నా" మనస్పూర్తిగా చెప్పింది అనిత.

"ఎప్పటికి చూస్తానో మిమ్మల్ని అనిత. నాకు మళ్ళీ వీసా వచ్చి తిరిగి ఇక్కడికి రావటానికి మీ చదువులు అయిపోయి ఉద్యోగాల్లో ఎక్కడ ఉంటారో."

"ఎన్నాళ్ళు పడుతుందంట నువ్వు తిరిగి రావటానికి"

"తెలియదు అనిత ఒక్కో కేసు ఒకోరకం అంటున్నారు. బాబాయి ఫ్రెండ్ ఒకాయన ఇమ్మిగ్రేషన్ లాయర్ ఆయన సలహాతోనే ఇక్కడ ఎంగేజ్‌మెంట్ చేసుకుని పేపర్లు సబ్‌మిట్ చేశా నిన్న. పెళ్ళి సింపుల్‌గా గుడిలో చేద్దాం అని నిర్ణయించారు."

"అమెరికా వాపసు వచ్చాక అక్కకు ఫోను చెయ్యి రాజి. నేను ఎక్కడ ఉన్నానో చెపుతుంది కదా! కొత్త జీవితంలో సంతోషంగా ఉంటావని ఆశిస్తున్నా రాజి"

"నీ సంగతేంటి - స్టీవ్‌ను ప్రేమిస్తున్నావా?"

"అవును రాజి. నాకు తనతో జీవితాంతం ఉండాలని ఉంది. ఐ రియల్లీ లవ్ హిమ్"

Post your comments

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)